

overensstemmelse med hvidvaskkonventionens krav om foranstaltninger på nationalt plan, når Danmark i forbindelse med ratifikationen tager forbehold i medfør af art. 6, stk. 4, for så vidt angår de førforbrydelser, med hensyn til hvilke der efter dansk ret kan begås hæleri, jf. pkt. 3.1.1. ovenfor. I den forbindelse forudsættes der i medfør af konventionens art. 6, stk. 2, litra b, afgivet erklæring om, at de i art. 6, stk. 1, nævnte hvidvaskforbrydelser ikke finder anvendelse på personer, der har begået førforbrydelsen. Det skyldes, at straffeloven bygger på den forudsætning, at den, der straffes for hæleri, ikke samtidig kan straffes for den forudliggende berigelsesforbrydelse.

3.2.4. Kapitel III om internationalt samarbejde rummer i del 3 og 4 konventionens centrale regler, der pålægger staterne at foretage bl.a. beslaglæggelse og konfiskation efter anmodning fra en konventionsstat. Reglerne indebærer, at en lovovertræder ikke kan sikre sig mod beslaglæggelse og konfiskation af udbyttet fra strafbart forhold ved at anbringe dette i forskellige stater. Gennemførelsen såvel af foreløbige foranstaltninger, jf. art. 11, som af konfiskation, jf. art. 13, sker efter den anmodede stats nationale lovgivning, jf. art. 12 og 14. Pligten til at træffe foreløbige foranstaltninger og til at foretage konfiskation modsvarer i øvrigt af en udførlig bestemmelse i art. 18 om, hvornår staterne er berettigede til at nægte at imødekomme retsanmodninger herom.

Lignende bestemmelser er fastsat i *FN-konventionens art. 5*. Efter denne artikels stk. 1, 2 og 6 er staterne således forpligtet til at have regler, der giver mulighed for konfiskation m.v. i relation til narkotikaforbrydelser, ligesom gennemførelsen af foreløbige foranstaltninger og konfiskation sker med udgangspunkt i nationale regler, jf. samme artikels stk. 4, litra c, og stk. 9.

Det er Justitsministeriets opfattelse, at de gældende danske regler må anses for dækkende i forhold til konventionernes bestemmelser på dette punkt.

Såvel hvidvaskkonventionens art. 13 som FN-konventionens art. 5, stk. 3-5, rummer imidlertid bestemmelser om international fuldbyrdelse af konfiskationsafgørelser, der rejser spørgsmål om anvendelse af loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. Det kan næppe antages, at lovens § 10 generelt kan anvendes som grundlag for konfiskation efter sædvanlige retsanmodninger, fremsat i henhold til en af disse konventioner. Efter reglens ordlyd, placering og motiver har den således karakter af en undtagelsesbestemmelse med henblik på tilfælde, hvor fuldbyrdelse hverken kan gennemføres på konventionsmæssigt eller bilateralt grundlag.

Da loven om international fuldbyrdelse af straf m.v. ikke i almindelighed kan antages at give hjemmel til at fuldbyrde afgørelser om konfiskation efter de nævnte konventioner, er det relevant at overveje, om Danmark på anden måde har mulighed for at leve op til konventionernes art. 13 og 5 end ved fuldbyrdelse af den begærende stats afgørelse om konfiskation. Som alternativ til fuldbyrdelse, jf. art. 13, stk. 1, litra a, og art. 5, stk. 4, litra a, pkt. (ii), anviser begge konventioner den mulighed, at den anmodede stat selv foretager retsforfølgning med henblik på konfiskation, jf. art. 13, stk. 1, litra b, og art. 5, stk. 4, litra a, pkt. (i).

En forudsætning for, at retsforfølgning kan foretages i Danmark, er, at forholdet er undergivet dansk jurisdiktionskompetence. Med henblik herpå er det i hvidvaskkonventionens art. 13, stk. 2, fastsat, at enhver stat, når det måtte være nødvendigt, skal være bemyndiget til at anlægge sag om konfiskation i henhold til sin egen gældende ret. Bestemmelsen har art. 2 i Den Europæiske Konvention om overførsel af retsforfølgning i straffesager som forbillede. Sidstnævnte bestemmelse indebærer, at enhver kontraherende stat ved anvendelse af denne konvention skal have kompetence til at foretage retsforfølgning efter egne strafferegler for enhver lovovertrædelse, der omfattes af en anden kontraherende stats lovgivning. For så vidt angår FN-konventionen, er Danmark – svarende til hvidvaskkonventionens art. 13, stk. 1 – forpligtet til at foretage retsforfølgning, hvis der ikke er mulighed for at fuldbyrde den begærende stats afgørelse om konfiskation, jf. art. 5, stk. 4. Det indebærer, at der vil være dansk jurisdiktionskompetence i medfør af straffelovens § 8, nr. 5. Efter denne bestemmelse er en handling, foretaget uden for den danske stat, undergivet dansk straffemyndighed uden hensyn til, hvor gerningsmanden hører hjemme, når handlingen er omfattet af en mellemfolkelig overenskomst, ifølge hvilken Danmark er forpligtet til at foretage retsforfølgning.

Efter straffelovens § 10 a er en fremmed dom ikke en hindring for strafforfølgning her i landet, når dommen er fældende, og der er fastsat en sanktion, som hverken er fuldbyrdet, under fuldbyrdelse eller bortfaldet efter domslandets regler (princippet om *ne bis in idem*). Dette er i overensstemmelse med de regler om *ne bis in idem*, som findes i art. 53-55 i retsvirkningskonventionen og i konventionen mellem De Europæiske Fællesskabers medlemsstater om forbud mod dobbelt strafforfølgning.

Reglerne om *ne bis in idem* er ikke til hinder for en dansk straffesag om konfiskation, uanset om der foreligger en udenlandsk dom til konfiskation af det samme beløb eller den samme genstand i anledning